

ჯეიმს კრუსი
ტიმ ტალერი,
ანუ გაყიდული სიცილი

James Krüss
TIMM THALER
oder Das verkaufte Lachen

გერმანულიდან თარგმნა შოთა ქავთარაძემ
ტექსტი შეადარა და შეავსო ორიგინალის მიხედვით ნათია ლელუყვამ

პროექტის ხელმძღვანელი: ნინო ზაზარაშვილი
რედაქტორი: ლალი ბაქრაძე
ილუსტრატორი: სოფიო კიკნაველიძე
სერიის დიზაინერი: დავით ჯანიაშვილი
დამკაზადონებელი: ნინო გურული

First published in German under the title “Timm Thaler oder Das verkaufte Lachen” by James Krüss

© Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg 1962

Published by agreement with Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg, Germany.
All rights reserved.

© გამომცემლობა „დიოგენე“, 2025
ყველა უფლება დაცულია.

ISBN 978-9941-11-920-0

www.diogene.ge

ჯეიმს კრუსი

თიმ ტალერი, ანუ გაყიდული სიცილი

გიუნტერ შტრობახს, რომელსაც ამ ამბავს ვუმაღლი

სარჩევი

წინასიტყვაობა

9

პირველი ღღე, რომელშიც მოთხრობილია, თუ როგორ იზრდება პატარა ტიმ ტალერი, როგორ ეწვევა მას დიდი უბედურება, როგორ შეიცვლება მისი ცხოვრება და როგორ მოაწერს ხელს უცნაურ ხელშეკრულებას კუბოკრულკოსტიუმთან, მეტად საეჭვო მამაკაცთან.

17

ფურცელი პირველი: პატარა ღარიბი ბიჭი

19

ფურცელი მეორე: კუბოკრულკოსტიუმის ბატონი

26

ფურცელი მესამე: მოგება და წაგება

33

ფურცელი მეოთხე: გაყიდული სიცილი

39

ფურცელი მეხუთე: დაკითხვა

49

მეორე ღღე, რომელშიც მოთხრობილია, თუ როგორ მოიგებს ღარიბი ტიმ ტალერი დოღზე დიდ ფულს, შემდეგ კი ჯიბეგაფხეკილი გარბის სახლიდან, რათა ზღვაოსნობას მიჰყოს ხელი, როგორ გადაეყრება ჰამბურგიდან მომავალ ხელგაშლილ ბატონს და როგორ შეიტყობს თოჯინების თეატრში, რომ სიცილი სწორედ ის არის, რაც ადამიანს ცხოველებისგან განასხვავებს.

57

ფურცელი მეექვსე: პატარა მილიონერი

59

ფურცელი მეშვიდე: ღატაკი მდიდარი

66

ფურცელი მერვე: უკანასკნელი კვირადღე

73

ფურცელი მეცხრე: ბატონი რიკერტი

81

ფურცელი მათე: თოჯინების თეატრი

88

მესამე ღღე, რომელშიც მოთხრობილია, თუ როგორ გავა პირველად ტიმ ტალერი ზღვაში, როგორ შეხვდება გემზე ნაცნობს, შემთხვევით როგორ მოკრავს ყურს მისი და ბარონის საუბარს, როგორ გაიტყვს თავს, როგორ დადებს წარმოუდგენელ სანაძღუოს გემის მესაჭესთან და როგორ შეიცვლება კიდევ ერთხელ მთელი მისი ცხოვრება მას შემდეგ, რაც ამ სანაძღუოს მოიგებს.

99

ფურცელი მეთერთმეტე: ბოროტი ბარონი

101

ფურცელი მეორმეტე: კრეშიმირი

109

ფურცელი მეცამეტე: ქარიშხალი

116

ფურცელი მეოთხმეტე: წარმოუდგენელი სანაძღუო

121

ფურცელი მეხუთმეტე: არეულობა გენუაში

128

მეოთხე ღღე, რომელშიც მოთხრობილია, თუ როგორ უწევს ტიმ ტალერს მემკვიდრის როლის შესრულება, როგორ დაამსხვრევს ჭაღს, როგორ გაუსხლტება ხელიდან ორ მცველს, როგორ შეხვდება ძველ მეგობარს, როგორ ისწავლის ერთ ინგლისურ ფრაზას, რომელიც ზუსტად შეეფერება მის მდგომარეობას და როგორ გაემგზავრება ბარონთან ერთად ათენში.

135

ფურცელი მეთექვსმეტე: დამსხვრეული ქალი	137
ფურცელი მეჩვიდმეტე: მდიდარი მემკვიდრე	145
ფურცელი მეთვრამეტე: პალაცო კანდიდა	153
ფურცელი მეცხრამეტე: ჯონი	159
ფურცელი მეოცე: ნათელი დღე ათენში	170

მეხუთე დღე , რომელშიც მოთხრობილია, როგორ მიაცილებს ტიმ ტალერი ბარონს მის სასახლემდე მესოპოტამიაში, როგორ გაეზმება უცნაურ საქმეებში, როგორ გამოიგონებს სრულიად შემთხვევით რაღაცას, რაც ბარონისთვის ხელსაყრელი აღმოჩნდება, როგორ დაავიწყდება თავისი ცხოვრების ერთ-ერთი მნიშვნელოვანი დღე, როგორ შენიშნავს სალამოს, რომ თურმე გაღიმება შეუძლია და როგორ დარწმუნდება, რომ სიცილი მარგარინით გასაყიდი საქონელი არ არის.	179
---	-----

ფურცელი ოცდამეერთე: ციხე-დარბაზი მესოპოტამიაში	181
ფურცელი ოცდამეორე: სენიორ ვან დერ ტოლენი	188
ფურცელი ოცდამესამე: სხდომა	194
ფურცელი ოცდამეოთხე: დავიწყებული დაბადების დღე	200
ფურცელი ოცდამეხუთე: ნითელ პავილიონში	207
ფურცელი ოცდამეექვსე: მარგარინი	217

მეექვსე დღე , რომელშიც მოთხრობილია, თუ როგორ მოგ ზაურობს ტიმ ტალერი მსოფლიოს გარშემო და ნელ-ნელა ეჩვევა მდიდრულ ცხოვრებას, როგორ მოჰკრავს თვალს ჰამბურგის ნავსადგურში ორ ადამიანს, რომლებზეც საერთოდ აღარ ფიქრობდა, როგორ ყიდულობს გემებს და თოჯინების თეატრს და როგორ ამყარებს მთელ თავის იმედს ქალაქლის ერთ პანანინა ნაგლეჯზე.	229
---	-----

ფურცელი ოცდამეშვიდე: ფრენის ერთი წელი	231
ფურცელი ოცდამერვე: უპატივცემულო დახვედრა	239
ფურცელი ოცდამეცხრე: დავიწყებული სახეები	249
ფურცელი ოცდამეათე: ქალაქლები	259

მეშვიდე დღე , რომელშიც მოთხრობილია, როგორ ხსნის ტიმ ტალერი საიდუმლო წერილს, როგორ გადახდება თავს ბარონს დიდი უცნაურობა, როგორ იქცევა ტიმი საბოლოოდ მეზღვაურად და როგორ ესტუმრება ბოლოს ქალბატონ ვებერს საცხოვრებელ ახალგაზრდა მამაკაცი, რომელსაც ტუჩის კუთხეებში ღიმილი ეპარება.	268
---	-----

ფურცელი ოცდამეთერთმეტე: საიდუმლო ბარათი	271
ფურცელი ოცდამეთორმეტე: უკანა კარები და უკანა ეზოები	282
ფურცელი ოცდამეცამეტე: დაბრუნებული სიცილი	297
ბოლოსიტყვაობა	309

წინასიტყვაობა

ეს ამბავი მაგდებურგიდან ლაიფციგისკენ მიმავალ ნელ, ბინ-ძურ, ხალხით გადაჭედულ მატარებელში მოხდა, როგორებიც მაშინ, მეორე მსოფლიო ომის დამთავრების შემდეგ, მთელ გერმანიაში დაგრუხუნებდნენ და კუპრივით შავ, ჭუჭყიან ორთქლს უშვებდნენ. მაშინ ჰამბურგთან ახლოს ვცხოვრობდი და ლაიფციგის ერთ-ერთ სტამბაში მივდიოდი. მატარებელი იმდენად გადავსებული იყო, რომ ხალხი ვაგონის გარეთ, ტამბურში იჭექებოდა. თუმცა, ჩემდაუნებურად, აღმოვჩნდი კუპეში, სადაც ჩემ გარდა, მხოლოდ ერთი ბატონი იჯდა, რომელიც იმ დროისთვის უჩვეულო მზის სათვალეს ატარებდა. თავიდან ვიფიქრე, სხვა კუპეში ხომ არ მოვხვდი-მეთქი და უკან გაბრუნებას ვაპირებდი, თუმცა სათვალეანმა ბატონმა დაჟინებით მთხოვა, მის გასწვრივ, ფანჯრის მხარეს დავმჯდარიყავი.

ამ შავ კოსტუმში გამონწყობილი, ჩამრგვალებული ბატონის ასაკის გამოცნობა გამიჭირდა. მისი გულის ჯიბიდან თოვლივით ქათქათა ცხვირსახოცი მოჩანდა, ხოლო როგორც კი მივუახლოვდი, ცხვირში მიხაკის სუსტმა სურნელმა შემიღიტინა. მის თავს ზემოთ ბარგისთვის გამოყოფილი სათავსო შავ ჩემოდანს დაეკავებინა.

– ეს გადაჭედული მატარებლები საშინელებაა, – მითხრა მან, როგორც კი დავეჯექი.

– პირად საქმეზე მიდიხართ? – მკითხა ისეთი აქცენტით, რომელიც ჯერ არასდროს გამეგო, მოგვიანებით კი მივხვდი, თურმე იტალიური აქცენტი ყოფილა.

მე ვუპასუხე, რომ უფრო საქმიანი მიზეზით ვმოგზაურობდი.

ლაიფციგში წიგნის დასარედაქტირებლად უნდა წავიდე-მეთქი, ვუთხარი.

– აჰა, – თქვა მან, – წიგნებს წერთ. საინტერესოა. ახლახანს გავიგე, თურმე არსებობენ ადამიანები, რომლებიც ფულს იმით შოულობენ, რომ აღარ წერენ იმ წიგნებს, რომელთა დაწერასაც აპირებდნენ.

– და ვინ არიან ასეთი ადამიანები? – ვკითხე.

– ბრძენნი, მცოდნენი, ვინც სამყაროსა და ადამიანთა სულს ჩასწვდა, – თქვა მან. – ისინი თავიანთ სიჩუმეს ფულში უცვლიან იმ ტირანებს, რომელთაც არ სურთ, რომ სიბრძნე მათი ხალხისთვის ხელმისაწვდომი გახდეს.

– მაგრამ ის, ვინც იყიდება, ბრძენი ხომ ვერ იქნება? – ვკითხე მე.

– ამას სხვადასხვა მხრიდან შეიძლება შეხედო, – მიპასუხა კაცმა. – სადილამდე მიირთმევთ რამეს?

– არა, – ვუთხარი მე, – მაგრამ პური თან მაქვს.

კაცმა ხელი აიქნია. – ეგ პური თქვენთვის დაიტოვეთ, – მითხრა. – მიწა სადილზე დაგპატიჟოთ, ხომ შეიძლება?

ამგვარი ქცევა იმდროინდელი გერმანიისთვის მეტად უჩვეულო იყო – თითქმის ცარიელი ვაგონი, მზის სათვალე, დახვეწილი კოსტიუმი და ახლა კიდევ ამ ჭუჭყიან, გადაჭედულ მატარებელში ასეთი ოფიციალური მიწვევა სადილზე, რომელსაც, რა თქმა უნ-

და, დავთანხმდი, თუნდაც მარტო იმიტომაც, რომ მაინტერესებდა, როგორ მოგვართმევდნენ სადილს ამდენი ხალხის რუზრუზში.

და მართლაც მოგვიტანეს სადილი, თუმცა კვლავ უჩვეულო გზით. უეცრად ჩვენ გვერდით გაჩნდა მონიტალო-მოყვითალო, სავარაუდოდ, დიზელის ძრავით რელსებზე მოძრავი ვაგონის მსგავსი, იმ დროისთვის უცხო და საკმაოდ ელევანტური ტრანსპორტი. ეს მანქანა იმავე სისწრაფით მოძრაობდა, რა სისწრაფითაც ჩვენი მატარებელი მიქროდა.

ფანჯარა, საიდანაც სასადილო ვაგონი მოჩანდა, ჩვენს ფანჯარას გაუსწორდა. ჩემმა მასპინძელმა ფანჯარა გააღო. რელსებზე მოძრავი მანქანის ფანჯარაც მაშინვე გაიღო და დიდი ლანგარი გადმოგვანოდეს. ოვალური, ისედაც მძიმე ვერცხლის ლანგარი, ვერცხლისავე თავსახურით, სიჩქარის გამო კიდევ უფრო დამძიმებულიყო. ლანგარი ერთად გადმოვიღეთ, უდიდესი სიფრთხილითა და რუდუნებით, მშვიდობიანად დავდგიტ მაგიდაზე.

როგორც კი ლანგარი შემოგვანოდეს, ფანჯრები კვლავ დაიხურა. ახლა, როცა კაცმა ლანგარის თავსახური გაზეთის გვერდზე გადადო, ჩემ წინ აღმოჩნდა სადილი, რომლის მსგავსი არათუ არ გამესინჯა, არც არასდროს მენახა.

თავიდან გახუხული, კარაქგადასმული პური მივირთვით, შემოვიღო ორაგულთან ერთად. შემდეგ ნახევარი კობორჩხალა მაიონებით. ამის შემდეგ – იხვი ფორთოხლის არომატით, ოხრახუმით შეკმაზულ კარტოფილთან ერთად, და ბოლოს, ნახევრად გაყინული დესერტი ნიგვზითა და გახეხილი შოკოლადით. თან თეთრ, მშრალ დაღმაცვიურ ღვინოს ვაყოლებდით. სადილის დასასრულს ვერცხლის პატარა ყავადანში მოდულებული მოკა მოგვართვეს, რომელიც მინიატურული ფაიფურის ფინჯნებიდან მივირთვით.

სადილის დროს თითქმის არ გვისაუბრია. მე უხმოდ და მორიდებით შევექცეოდი სადილს და ბედნიერი ვიყავი იმით, რომ დერეფანში გამავალ ფანჯრებზე ფარდები ჩამოეფარებინათ, მიხაროდა, რომ ვერავინ შეძლებდა, გარედან ეყურებინა ჩვენი დიდებული ნადიმისთვის. ვის ჰქონდა იმდროინდელ გერმანიაში ასე მდიდრულად სადილობის ფუფუნება?

სადილის შემდეგ საშინელი დაღლილობა მომეძალა. ეს რომ შეამჩნია, კაცმა მითხრა:

– შეისვენეთ ცოტა ხნით. სადილის შემდეგ ან უნდა დაისვენო, ან ათასი ნაბიჯი გადადგა. აქ ათასი ნაბიჯის გადადგმა გაგიჭირდებათ, ამიტომ დასვენებას გირჩევთ.

ძლივს ამოვილულულე სამადლობელი სიტყვა ასეთი უჩვეულო და მდიდრული სადილისთვის, რომ ქუთუთოები დამიმძიმდა და ჩამეძინა.

დამესიზმრა, რომ ზღვისპირას გაშენებული თეთრი ვილის ტერასაზე ვიჯექი. ჩემ წინ კამკამა ლურჯი წყლის ზედაპირზე ლივ-ლივებდა იახტა, რომელიც, ვიცოდი, რომ მე მეკუთვნოდა. შორიდან ხმა ჩამესმა:

– სახლი ზღვის პირას, მდიდრული იახტა და საბანკო ანგარიში, რომელიც არასდროს იცლება – შეიძლება ეს ყველაფერი გქონდეს, თუ დუმილს ისწავლი.

სამწუხაროდ თუ საბედნიეროდ, სიზმარში გაგონილი ამ სიტყვების გააზრება ვერ მოვასწარი, რადგან უეცრად რაღაც ხმაურმა გამომადვიდა. მატარებლის ხმა იყო. ის მოწითალო-მოყვითალო, რელსებზე მოძრავი მანქანა ისევ ჩვენი ვაგონის გასწვრივ აღმოჩნდა.

ახლად გაღვიძებულმა მანქანას გავხედე და დავინახე, როგორ გაუჩინარდა ჩვენი ცარიელი ლანგარი ჩვენ გვერდით მოძრავ სასა-

დილო ვაგონში. უეცრად, ჩემდა გასაკვირად, ცარიელ ლანგართან ერთად, სასადილო ვაგონში ჩემს თანამგზავრ მამაკაცსაც მოვკარი თვალი. თუმცა მერე გავიფიქრე, ჩვენ ხომ ერთ ვაგონში ვსხედვართ, ალბათ, ძილბურანიდან ახალგამოსულმა სინამდვილეში ჩვენსავე ფანჯარაში არეკლილი მისი ლანდი ვერ გავარჩიე-მეთქი. მაგრამ როცა თავი მოვატრიალე, შევკრთი – უცხო ბატონი გამქრალიყო! აღარც მისი შავი ჩემოდანი ჩანდა.

„ის ხომ სულ ახლახანს აირეკლა ფანჯარაში, არეკვლა კი ხომ მხოლოდ იმას შეუძლია, რაც არსებობს“, – აღმომხდა გაოცებისგან. – „ძალიან უცნაურია“.

მერე ისევ ჩამეძინა და მხოლოდ მაშინ გამომეღვიძა, როცა ხალხი ჩემს კუბეში შემოჭრას ცდილობდა.

იმ დროს მეგონა, რომ ყველაფერი დამესიზმრა, მაგრამ როცა ლაიფციგში ერთი მეტად უცნაური ამბავი მოვისმინე, მაშინ მივხვდი, თურმე ვინ ყოფილა ჩემი მასპინძელი მატარებელში.

ამ უცნაურ ამბავს ახლა მოგიყვებით.

ლაიფციგის სტამბაში მოულოდნელად შევხვდი მამაკაცს, რომელსაც ადრეც ვიცნობდი. ის იყო ტიმი, ჩემი ძველი ნაცნობი. ერთმანეთს ჰელგოლანდიდან, იმ კუნძულიდან ვიცნობდით, სადაც მთელი ჩემი ბავშვობა მაქვს გატარებული. ჰელგოლანდი, ჩემი მშობლიური ადგილი, ჩრდილოეთის ზღვის პირასაა. სწორედ იქ, ჩვენი მეზობლის, დეიდა იულის სახლში გავიცანი. ერთად ორი კვირა გავატარეთ და დავმეგობრდით კიდევაც. ერთხელაც, წლების შემდეგ, სტამბაში შევხვდით და ერთმანეთი მაშინვე ვიცანით.

– ეს შენ ხარ, ტიმ? – გაოცებით ვკითხე.

მანაც, არანაკლებ გაოცებით, მკითხა: – შენ, ბოი?

(ის ისევ ისე მომმართავდა, როგორც ჰელგოლანდის კუნძულზე ბავშვობაში მეძახდნენ).

შემდეგ ერთმანეთს კითხვას კითხვაზე ვაყრიდით, სიტყვას ვაწყვეტილებდით, რომ ორივეს მოგვესწრო ჩვენ-ჩვენი თავგადასავლის მოყოლა. ჩემს მეგობარ ტიმს მოვუყევი ჩვენი პატარა კუნძულის დატოვების ამბავი, რადგან, როგორც მანაც ალბათ უკვე იცოდა, დაბომბვებს კუნძულის ვერც ერთი სახლი გადაურჩა. შემდეგ ტიმმაც მომიყვა, როგორ იმოგზაურა თავისი თოჯინების თეატრით იაპონიასა და ავსტრალიაში. ტიმმა ისიც მითხრა, თოჯინების თეატრზე წიგნიც რომ დაენერა და ლაიფციგის სტამბაშიც სწორედ იმიტომ აღმოჩნდა, ამ წიგნის ბეჭდვის პროცესისთვის თვალი რომ მიედევნებინა.

– შენ, – მკითხა მან, – შენ აქ რას აკეთებ?

– მე მუსიკის სახელმძღვანელოს ბეჭდვას ვადევნებ თვალყურს – ვუპასუხე. – სურათები, ნოტები, ლექსები და მოთხრობები ზუსტად უნდა შეესაბამებოდეს ერთმანეთს, ამიტომაც ვარ აქ.

– მაშ, კიდევ შევხვდეთ ერთმანეთს. – მითხრა ტიმმა, და როგორც კი ეს თქვა, მისი ჩანთიდან წიგნი გადმოვარდა. დავინახე, დავინახე და ავიღე. მაშინვე შევამჩნიე, რომ ეს იყო „პეტერ შლე-მილი“ – ადალბერტ ფონ შამისოს მოთხრობა გაყიდული ჩრდილის შესახებ. წიგნი რომ მივანოდე, ვუთხარი:

– სწორედ ასეთ ამბავს ვეძებ. თოჯინების თეატრში უკვე დადგი ამაზე სპექტაკლი, თუ არ ვცდები. მაგრამ მე ნამდვილ ბიჭს ვეძებ, ვისაც ეს მართლა დაემართა. ოველგონეში მითხრეს, რომ ის ჯერ კიდევ ცოცხალია.

– როგორ მოხვდი ჰამბურგ-ოველგონეში? – გოცებით მკითხა ტიმმა. – მე კარგად ვიცნობ ოველგონეს.

– მხოლოდ ცოტა ხნით ვიყავი, – ვუპასუხე. – ომის შემდეგ დროებით ვცხოვრობდით ელბის მეორე მხარეს, ფინკენვერდერში, ბებიაჩემის დის სახლში. იქიდან ელბაზე გადავდიოდით ხოლმე.

– აჰა, – თქვა ტიმმა, – და ოველგონეში, დარწმუნებული ვარ, გეტყოდნენ, რომ გაყიდული სიცილის ამბავი ნამდვილად გადახდა ერთ ბიჭს. მართლაც, ალბათ, ეს ამბავი იგულისხმე, არა?

– დიახ, – ვუპასუხე. – იცი ეს ამბავი?

– ვიცი, – მიპასუხა ტიმმა. – მაგრამ ეს გრძელი ისტორიაა. რამდენ ხანს დარჩები ლაიფციგში?

– სულ ცოტა, ერთი კვირა, – ვუთხარი. – ეს დრო საკმარისი იქნება ამბის მოსათხრობად?

– ჰო, – თქვა ტიმმა. – სრულიად საკმარისი იქნება.

– მაშ, მომიყევი შენი ისტორია.

ტიმმა ჩაიკინა და მიპასუხა:

– არ ვიცი, ბოი, მართალია, თეატრში ხშირად მითამაშია, მაგრამ არის კი ეს ჩემი ისტორია? შეიძლება ეს ამბავი ისევე იყოს ჩემი, როგორც ბევრი სხვა ბიჭის. მოდი, თუ წინააღმდეგი არ იქნები, ბიჭს, რომელსაც ეს ამბავი გადახდა, ჩემს სახელს დავარქმევ. – დაარქვი, რაც გინდა, – ვუპასუხე. – მეტიც, გინდა პირველ პირში იყოს თხრობა და გინდა – მესამეში. როგორც გენებოს. მთავარია, ამბავს მოყვე.

– კარგი, – ამოიოხრა ჩემმა მეგობარმა ტიმმა. – ოდესმე ხომ სრულად უნდა მოვყვე ამ ამბავს, ასე რომ, რატომაც არა? რატომ აქ და ახლა არა? მოდი, როცა სამუშაოს დავასრულებთ, ყოფილი რედაქტორის ოთახში შევხვდეთ, შენ ხომ იცი ეს ოთახი.

– ვიცი, – ვუპასუხე. – შევხვდეთ, როცა სტამბაში სამუშაოები დასრულდება.

ერთი უხეირო რედაქტორის ძველ ოთახში ტიმი შვიდი დღის განმავლობაში მიყვებოდა გაყიდული სიცილის ამბავს. ყოველი სესიის შემდეგ სწრაფად მივდიოდი ჩემს სასტუმროში და ყველაფერს, რაც მოვისმინე, ნაბეჭდი ფურცლების უკანა გვერდებზე ვინერდი. ამიტომაც ისტორიას ფურცლებად დავყოფ, რომლებიც სინამდვილეში, უბრალოდ, თავებია.

და, აი, იწყება ეს ისტორია – დასრულებული და დახვეწილი.

პირველი დღე,

რომელშიც მოთხრობილია, თუ როგორ იზრდება პატარა ტიმ ტალერი, როგორ ეწვევა მას დიდი უბედურება, როგორ შეიცვლება მისი ცხოვრება და როგორ მოაწერს ხელს მეტად უცნაურ ხელშეკრულებას კუბოკრულ ტანსაცმელში გამოწყობილ მეტად საეჭვო მამაკაცთან.

სტამბაში პირველი სამუშაო დღის ბოლოს მე და ტიმი ერთმანეთს ძველი რედაქტორის მიტოვებულ ოთახში შევხვდით, ძველ და დამტვერილ სავარძლებში გემრიელად მოგკალათდით და ტიმიც გაყიდული სიცილის ამბის მოყოლას შეუდგა...

ფურსელი პირველი

პატარა ღარიბი ბიჭი

დიდ და ფართო ქუჩებიან ქალაქებში დღესაც ნახავთ ისეთ ვინ-რო ჩიხებს, რომ შეგიძლიათ თქვენი ფანჯრიდან თავი გადაყოთ და მოპირდაპირე სახლის ფანჯარაში მეზობელს ხელი ჩამოართვათ. ფულით ჯიბედატენილი უცხოელი ტურისტები ასეთ ჩიხებში მოხვედრისას აღფრთოვანებას გამოხატავენ. „რა მშვენიერებაა!“ – იძახიან კაცები, „რა იდილიაა, რა რომანტიკა!“ – ოხვრით ბანს აძლევენ მანდილოსნები. როცა ბევრი ფული გაქვს, გულის აჩუყებას რა უნდა.

სინამდვილეში იდილიაც და რომანტიკაც მოჩვენებითია, რადგან ამგვარ ჩიხებში უმთავრესად ისეთი ხალხი ცხოვრობს, რომელთაც ცოტა ფული აქვთ. მათ ცხოვრებას კი, ვისაც დიდ ქალაქში ცოტა ფული აქვს, იდილიამდე ბევრი უკლია.

სამი წლის იყო ტიმი, ასეთ ჩიხში რომ დასახლდა. მისი ლამაზი და მხიარული დედა უკვე აღარ იყო ამქვეყნად, ხოლო მამა იძულებული გახდა, დამხმარე მუშად მოწყობილიყო მშენებლობაზე. მაშინ ასე ადვილი როდი იყო სამუშაოს შოვნა! და აი, მამა-შვილი დიდი და ნათელი ბინიდან, რომლის ფანჯრებიც პირდაპირ ქა-

ლაქის პარკს გადაჰყურებდა, რიყის ქვებით მოკირწყლულ ვიწრო ჩიხში გადმოსახლდა. აქ წინაკის, ანისულისა და კვლიავის სუნი იდგა მუდამ, რადგან სწორედ ამ ჩიხში მუშაობდა მთელ ქალაქში ერთადერთი ნისქვილი, სადაც სანელებლებს ფქვავდნენ. მალე დედინაცვალაც გამოუჩნდა ტიმს, ერთი გამხდარი და ანჩხლი დედაკაცი. დედინაცვალს მისი შვილი მოჰყვა – თავხედი და მეტიჩარა ბიჭი, რომელსაც ისეთი ფერმკრთალი სახე ჰქონდა, თითქოს ცარცი წაუსვამთო.

სამი წლის იყო ტიმი, მაგრამ უკვე ძალიან ყოჩალი და სავსებით დამოუკიდებელი ყმაწვილი გახლდათ. მას შეეძლო, სხვის დაუხმარებლად ემართა ოთხი ტაბურეტისგან შემდგარი საოკეანო ხომალდი და დივნის მუთაქებით აწყობილი ავტომანქანა. როცა ტიმის დედა ცოცხალი იყო, უყურებდა ხოლმე ბავშვის თამაშს და მეტი სიცილისგან ცრემლები ჩამოსდიოდა სახეზე. ტიმი ბალიშებისა და ტაბურეტების საშუალებით ხმელეთსა და წყალზე მოგზაურობდა და თან მხიარულად გაჰყვიროდა: „ტუ-ტუ-ტუ! სდექ! ა-მე-რი-კა!“ ბიჭს ვერაფრით აეხსნა, რატომ იღებდა ზუსტად ამგვარივე მოგზაურობისთვის დედინაცვლისგან მხოლოდ მუშტებსა და ჩქმეტას.

ტიმს არც თავისი დედინაცვლის შვილის ესმოდა მაინცადა-მაინც. ერვინი რაღაც უცნაური გზით გამოხატავდა თავის ძმურ სიყვარულს: ან შეშის ნაფოტებს ესროდა, ან მურიტ, მელნით ან ქლიავის ჯემით თხუპნიდა. კიდეც უფრო საოცარი ის იყო, რომ ასეთი საქციელისთვის ყოველთვის ტიმი ისჯებოდა და არა ერვინი. სწორედ ამ გაუგებრობის ბრალი იყო, ალბათ, რომ ტიმი ახალ სახლში სრულიად გადაეჩვია სიცილს. თუ მამამისი შინ იყო, კიდეც შეიძლებოდა გაგეგონათ ბავშვის წკრიალა, მხიარული და გადამდეგი სიცილი.